

Wpłyn. dn. 13. Czerwca 1925
Dzienn. /182 r.
Załączników

Oređownik Urzędowy

POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote.
:—: Poszczególny numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednolamowego wiersza drobnego druku, re-
:—: klamy 1,20 zł od wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.

Nr. 21

Puck, środa, dnia 10 czerwca 1925 r.

Rok 39

Treść:

147. Komunikat Ministerstwa Spraw Zagran. w sprawie zwolnienia robotników polskich, przebywających w Niemczech, od obowiązku płacenia na rzecz Skarbu niemieckiego podatku zarobkowego.
148. Ustawa z dnia 29. 4. 1925 r. o rozbudowie miast. (Dz. Ustaw nr. 51 poz. 346)
149. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30. 4. 25 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych celem wykonania postanowień ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich. (Dz. Ustaw nr. 48 poz. 333).
150. Rozporządzenie Ministrów: Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 maja 1925 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 26-go czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg. (Dz. Ustaw nr. 55 poz. 397)
151. Ogłoszenie wójtostwa obwodu dębogórskiego.
152. Obwieszczenie dot. ustanowienia pomocniczej siły policji łowieckiej w Piaśnicy.

Ogłoszenia.

147.

Komunikat

Ministerstwa Spraw Zagranicznych

w sprawie zwolnienia robotników polskich, przebywających w Niemczech, od obowiązku płacenia na rzecz Skarbu niemieckiego podatku zarobkowego.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości osób zainteresowanych co następuje:

Wychodźcy polscy, przybywając do Niemiec na roboty, pociągani są tam do opłacania podatku zarobkowego, który jest odliczany przy wypłacaniu wynagrodzenia za skuteczną pracę.

Ponieważ wychodźcy ci również opłacają podatki w miejscu swego stałego zamieszkania w Polsce, przeto w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania uzgodniony został w Niemieckim Urzędzie dla Spraw Zagranicznych w Berlinie przepis, stosowanie którego usunie dotychczasowy niewygodny dla wychodźstwa polskiego, stan rzeczy, a mianowicie:

Każdy z robotników polskich, przybywający do Niemiec na czas określony, niezależnie od stanu rodzinnego, tj. czy przybył samotnie czy też z rodziną, winien uzyskać z miejsca swego zamieszkania od odnośnego urzędu administra-

cyjnego (Starostwa) w Polsce zaświadczenie o swem stałym tam zamieszkanu, takie zaświadczenie przedłożyć najbliższemu Konsulatowi Polskiemu w Niemczech dla stwierdzenia jego autentyczności i przetłumaczenia na język niemiecki, a następnie doręczyć go odnośnemu urzędowi skarbowemu (Finanzamt) w miejscu tymczasowego zamieszkania, od którego wówczas otrzyma zwolnienie od opłacania podatku zarobkowego. Wymienione zaświadczenie polskich władz administracyjnych ważne jest w ciągu jednego roku, licząc od daty wystawienia, i przed ukończeniem terminu winno być wznowione.

Robotnicy polscy, nie posiadający zaświadczenia, będą nadal zmuszeni opłacać podatek zarobkowy i żadne reklamacje z tego tytułu uwzględnione nie będą.

Przepis powyższy dotyczy nie tylko polskich robotników rolnych, lecz i wszystkich innych, z wyjątkiem robotników pracujących na pograniczu, a w szczególności na Górnym Śląsku, którzy codziennie lub co tydzień wracają do Polski do swych stałych mieszkań, i wobec tego nie mogą być pociągani przez niemieckie urzędy skarbowe do opłacania podatku zarobkowego.

Powyzsze podaje do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 13. 5. 1925 r.

Starosta: w z. ks. Witkowski.

148.

Ustawa

z dnia 29 kwietnia 1925 r.

o rozbudowie miast.

Art. 1. Gminy miejskie, w których ruch budowlany jest w zastoju lub niedostateczny i w których istnieje brak mieszkań, obowiązane są podjąć akcję, mającą na celu poprawę tych stosunków w myśl postanowień, objętych niniejszą ustawą.

Art. 2. Przeprowadzenie akcji zapobieżenia brakowi mieszkań powierzy rada miejska magistratowi, a w większych miastach — komitetowi rozbudowy miasta, który jest urzędem miejskim, podległym magistratowi. Komitetowi rozbudowy miasta może rada miejska przekazać także przeprowadzenie innych spraw, z kwestją mieszkaniową związanych.

Art. 3. Komitet rozbudowy miasta składać się będzie z 4 do 12 członków, których na wniosek magistratu powołuje rada miejska z liczby osób, stale w mieście zamieszkałych, chociażby one nie należały do składu rady lub magistratu.

Na czele tego komitetu stoi prezydent miasta, względnie burmistrz, lub jego zastępca.

Członkowie, powołani do komitetu, spełniają swoje obowiązki honorowo.

Do komitetu deleguje przedstawiciela lub kilku przedstawicieli z głosem doradczym w Warszawie Ministerstwo Robót Publicznych i Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, w miastach, wydzielonych z powiatów, wojewoda, w miastach niewydzielonych starosta.

W b. zaborach austriackim i pruskim sposób utworzenia komitetu, jego skład i zakres działania w granicach niniejszej ustawy oznaczy rada miejska.

Art. 4. Zadaniem magistratu, względnie ustanowionego na mocy art. 2 komitetu rozbudowy, w celu poprawy stosunków mieszkaniowych będzie:

- 1) budzenie inicjatywy prywatnej w zakresie ruchu budowlanego;
- 2) prowadzenie samodzielnej akcji budowlanej celem pomnożenia liczby lokali mieszkalnych w mieście.

Dla osiągnięcia powyższych celów magistrat, względnie komitet rozbudowy:

- a) pomaga spółdzielczym stowarzyszeniom mieszkaniowym, instytucjom społecznym, osobom prywatnym i spółkom w budowie domów mieszkalnych przez odstąpienie gruntów pod budowę drogą sprzedaży, wieczystej lub czasowej dzierżawy, lub na prawie zabudowy (prawie budowli, dziedzicznego prawa do budowy), przez dostarczanie materiałów budowlanych;
- b) nabywa tereny pod budowę domów drogą umów dobrowolnych, obejmuje grunty, leżące w sferze interesów miasta, które na zasadzie ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70 poz. 462) i niniejszej ustawy będą przekazane gminom miejskim;
- c) buduje nowe domy mieszkalne na cele, w ust. 2 niniejszego artykułu wskazane, nabywa w drodze umowy dobrowolnej lub wywłaszczenia grunty, położone w obrębie miasta;
- d) gromadzi materiały budowlane drogą produkcji własnej lub zakupu;
- e) nakazuje właścicielom domów zniszczonych i niezamieszkałych naprawę i doprowadzenie tych domów, względnie lokali, do stanu mieszkalnego, a także właścicielom domów zamieszkałych, których stan tego wymaga, naprawę lub odnowienie, umożliwiając uskutecznienie robót nakazanych przez wystarczającą pożyczkę; w razie niewykonania naprawy lub odnowienia domu czy mieszkania w terminie odpowiednim, wyznaczonym przez magistrat, względnie komitet rozbudowy, magistrat lub komitet rozbudowy wykonywa to sam lub powierza

wykonanie osobie trzeciej na koszt właściciela.

Art. 5. O ile zadania, w art. 4 wskazane, nie mogą być spełnione w dostatecznej mierze mimo nabywania gruntów budowlanych drogą umów dobrowolnych, czy przejmowania gruntów, przekazanych przez organa państwowe, wolno będzie przystąpić do wywłaszczania na cele rozbudowy w obrębie miasta.

Wywłaszczenie jedynie w celu zwiększenia zapasu gruntów jest niedopuszczalne.

Magistraty, względnie komitety rozbudowy, mogą żądać czasowego przymusowego objęcia w zarząd przedsiębiorstw, wytwarzających materiały budowlane, na to:

- a) w miastach, liczących poniżej 25.000 mieszkańców, o ile te przedsiębiorstwa znajdują się w obrębie granic miasta;
- b) w miastach, liczących powyżej 25.000 mieszkańców, o ile te przedsiębiorstwa znajdują się w obrębie 10 km., licząc od środka miasta;
- c) w miastach, liczących powyżej 500.000 mieszkańców, o ile te przedsiębiorstwa znajdują się w obrębie 15 km., licząc od środka miasta,

jeżeli ich właściciele nie chcą, mimo ofiarowanej pomocy ze strony miasta, przedsiębiorstw tych uruchomić.

Art. 6. Przedmiotem wywłaszczenia mogą być:

- 1) niezabudowane grunty budowlane;
- 2) budynki:
 - a) niedokończone, których budowa została przez właściciela wstrzymana;
 - b) uznane przez właściwą władzę za pustkę, t. j. za budynki, grożące zawałaniem lub niebezpieczeństwem ognia w myśl odnośnych przepisów budowlanych.

Art. 7. Żądanie wywłaszczenia musi się opierać na uchwale rady miejskiej, która dokładnie określi przedmiot i cel wywłaszczenia.

Przed rozpoczęciem kroków celem wywłaszczenia budynków lub gruntów budowlanych ma magistrat, względnie komitet rozbudowy, stawiając równocześnie wystarczające kredyty do rozporządzenia (art. 12), wezwać właściciela, aby:

- a) przy budynku niedokończonym podjął w terminie najpóźniej sześciomiesięcznym w dalszym ciągu budowę i w czasokresie dwuletnim ją ukończył;
- b) przy budynku, uznanym za pustkę, poczynił w określonym terminie wskazane przez władzę naprawy, względnie budynek ten zburzył i do nowej przystąpił budowy, a przy niezabudowanych gruntach budowlanych w mieście postarał się o ich należyte zabudowanie w czasokresie, określonym przez radę miejską.

Dopiero po bezskutecznym upływie oznaczonych czasokresów można żądać wywłaszczenia odnośnych obiektów.

Art. 8. Orzecznictwo o potrzebie, przedmiocie i rozciągłości wywłaszczenia, względnie czasowego zajęcia i o wysokości odszkodowania należy do władzy administracyjnej pierwszej instancji, na terenie miast, wydzielonych z po-

wiatów — do władzy administracyjnej drugiej instancji, a na terenie m. st. Warszawy — do Ministra Spraw Wewnętrznych.

W razie braku zgody na wysokość orzeczonego wynagrodzenia przysługuje prawo wywłaszczeniowemu w ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia wywłaszczającego udania się na drogę sądową; w byłych dzielnicach austriackiej i pruskiej właściwy będzie sąd powiatowy, który orzeknie w drodze postępowania bezspornego.

Art. 9. Wykonanie wywłaszczenia może nastąpić dopiero po zapłaceniu stronie ceny odszkodowania w gotówce, lub po złożeniu ceny odszkodowania do depozytu sądowego.

Zanotowanie postępowania o wywłaszczeniu może być uskutecznione w księgach hipotecznych już przy wdrożeniu postępowania wywłaszczającego z tym skutkiem, że orzeczenie wywłaszczające jest wykonalne wobec osób trzecich ze stopniem hipotecznym adnotacji (ostrzeżenia).

Art. 10. Wywłaszczony, względnie jego prawonabywcy, mogą żądać od władzy administracyjnej, która wydała orzeczenie wywłaszczające, uchylecia tego orzeczenia, jeżeli magistrat, względnie komitet rozbudowy:

- 1) nie zapłaci ustalonego odszkodowania w ciągu 3 miesięcy od dnia prawomocności tego orzeczenia;
- 2) nie rozpocznie zabudowania gruntu w obrębie miasta w ciągu jednego roku od objęcia gruntu w fizyczne posiadanie i w ciągu trzech lat go nie ukończy;
- 3) nie rozpocznie wstrzymanej budowy budynku niedokończonego w ciągu jednego roku od objęcia go w fizyczne posiadanie;
- 4) nie rozpocznie w tymże samym terminie naprawy budynku, uznanego za pustkę, względnie nie rozpocznie jego burzenia i nie przystąpi w ciągu drugiego roku do nowej budowy.

Art. 11. Grunty i zabudowania państwowe, zbędne dla potrzeb Państwa, leżące obrębem i sferze interesów miasta, przeznaczone w uchwalonym przez radę miejską (gminną), a zatwierdzonym przez Ministerstwo Robót Publicznych programie rozbudowy miasta na ogólne potrzeby miasta i innych związków komunalnych (ulice, zieleńce, place, parki, cmentarze, budowle i zakłady komunalnej użyteczności publicznej, jako też urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, dezynfekcyjne, kąpielowe, szkoły, szpitale, przytułki, teatry, targowiska, rzeźnie i t. p.) mają być odstąpione gminie bezpłatnie, przy czym w sferze interesów miasta, o ile ta sfera nie została jeszcze określona, niezbędny jest wniosek Ministra Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych.

Grunty, które przeszły lub przejdą na własność Skarbu Państwa drogą wywłaszczenia w zastosowaniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462), a leżące w sferze interesów miasta, będą gminie odstąpione na powyższe cele odpłatnie po cenie nabycia.

Grunty państwowe, leżące w obrębem i sferze interesów miasta, a przeznaczone na też cele

mieszkaniowe (art. 26 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462), mogą być odstępowane gminom odpłatnie w miarę ustalonej i każdorazowo terminem uwarunkowanej możliwości zrealizowania na tychże gruntach zamierzeń budowlanych przez gminę, lub przy pomocy gminy przez spółdzielcze stowarzyszenia mieszkaniowe, instytucje społeczne, osoby prywatne i spółki (art. 4 ust. 2 p. a).

Do odstępowania gminom miejskim i innym związkom komunalnym w poszczególnych przypadkach powyższych gruntów upoważnia się na podstawie art. 6 ustawy konstytucyjnej z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 267) Radę Ministrów.

Art. 12. Srodkami dla osiągnięcia celów niniejszej ustawy są:

- 1) kredyty budowlane, udzielane w czasie budowy, nie na dłużej jednak niż na okres półtora roku, do wysokości 80 % kosztów budowy łącznie z wartością placu z Państwowego Funduszu Gospodarczego, utworzonego na podstawie ustawy z dnia 3 marca 1925 roku o wypuszczeniu pożyczki zagranicznej w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 154);
- 2) kwota, uzyskana ze sprzedaży listów zastawnych i obligacji, wydać się mających przez instytucje finansowe, wskazane przez Ministerstwo Skarbu, w celu konwersji wspomnianych w punkcie 1) kredytów budowlanych na kredyty amortyzacyjne długoterminowe najwyżej na lat 30;
- 3) wpływy z państwowego funduszu rozbudowy miast.

Suma kredytów budowlanych w obrębem poszczególnej gminy miejskiej (art. 1) ma pozostać w takim stosunku do łącznej sumy kredytów, udzielanych na całym obszarze Państwa, w jakim pozostaje suma przewidzianych w art. 17 dochodów Państwowego funduszu rozbudowy miast w danej gminie do sumy tychże dochodów, osiągniętych na całym obszarze Państwa.

Art. 13. Pożyczki, wymienione w art. 12 udzielane będą na wniosek magistratu lub komitetu rozbudowy przez instytucje finansowe, które wskaże rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu.

Przy wypłacie pożyczek wolno jest instytucji finansowej tytułem własnych kosztów, prowizyj i wszelkich ubocznych należności policzyć najwyżej 1/2% efektywnej wysokości pożyczki.

Wartość nieruchomości przy oszacowaniu nie może być wyżej przyjęta niż jej rzeczywiste koszty, przyjmując jednak wartość zajętego pod budowę gruntu najwyżej w 20% oszacowanej wartości całej nieruchomości.

Art. 14. Listy zastawne, wymienione w art. 12, muszą być zabezpieczone na pierwszej połowie wartości nieruchomości, obligacje zaś na drugiej połowie, łącznie najwyżej 80% wartości nieruchomości.

Listy zastawne i obligacje gwarantowane są do łącznej wysokości 500 milionów złotych przez gminę, w obrębem której nieruchomość jest po-

łożona, i przez Państwo oraz posiadają bezpieczeństwo pupilarne.

Bliższe postanowienia co do rodzaju i wysokości zabezpieczenia oraz gwarancji, udzielać się mających tym listom i obligacjom przez gminę i Państwo, określi rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych.

Art. 15. Państwowy fundusz rozbudowy miast przeznaczony jest:

- a) na pokrycie różnicy pomiędzy wspomnianym w artykule 12 p. 1) kredytem a sumą, uzyskaną ze sprzedaży wymienionych w art. 12 pod p. 2) listów zastawnych i obligacji,
- b) na pokrycie części oprocentowania tychże listów i obligacji,
- c) na pokrycie części kosztów oprocentowania wspomnianych w art. 12 p. 1) kredytów budowlanych.

Bliższe postanowienia co do wysokości wspomnianych wyżej świadczeń z państwowego funduszu rozbudowy miast określi rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych przy czym wysokość tych świadczeń musi być ustalona dla całego obszaru Państwa jednolicie.

Art. 16. Jako główne źródła dochodów państwowego funduszu rozbudowy miast ustanawia się państwowy podatek od lokali i państwowy podatek od placów budowlanych, niezabudowanych lub niedostatecznie zabudowanych, o ile place te położone są na terenach, przygotowanych do budowy pod względem regulacji ulic.

- Art. 17. a) Państwowy podatek od lokali pobiera się na obszarze gmin miejskich od wszelkiego rodzaju lokali, a podlegających ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747);
- b) podstawę wymiaru podatku stanowi przedwojenne komorne, płacone w czerwcu 1914 r., a przerachowane na złote, stosownie do postanowienia art. 16 p. 4 ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), względnie wartość czynszowa z czerwca 1914 r. lokali, nieoddanych wówczas w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku, w ten sam sposób przerachowana;
 - c) stopa państwowego podatku od lokali wynosi 6% podstawy wymiaru;
 - d) państwowy podatek od lokali płatny jest w ciągu miesięcy: stycznia, kwietnia, lipca i października każdego roku;
 - e) do zapłaty tego podatku obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale, podlegające opodatkowaniu;
 - f) państwowy podatek od lokali obowiązane są wymierzać i ściągać organa związków komunalnych miejskich i wpływy z tego źródła wnosić do kas skarbowych co miesiąc w ciągu 10 pierwszych dni każdego miesiąca. W razie niewypełnienia przez miejskie związki komunalne

obowiązków, wynikających z niniejszego przepisu, przysługuje Ministrowi Skarbu prawo wstrzymania wypłaty tym związkom odpowiedniej części ich udziału w podatkach państwowych lub należnych im dodatków do podatków państwowych.

Państwowy podatek od placów budowlanych, niezabudowanych lub niedostatecznie zabudowanych, wymienionych w art. 16, w wysokości do 1% wartości szacunkowej tych placów, pobierany będzie do czasu wprowadzenia podatku od przyrostu wartości.

Od podatku wolne są place, stanowiące własność Skarbu Państwa, lub terytorjalnych związków samorządowych.

Państwowy podatek od placów budowlanych wymierzają i ściągają organa związków komunalnych w trybie, przewidzianym w art. 17 w punktach d) i f) niniejszej ustawy.

Art. 18. Szczegółowe przepisy o wymiarze, poborze i przymusowym ściągnięciu państwowego podatku od lokali oraz podatku od placów niezabudowanych, jako też zasady ustalenia wartości szacunkowej, tudzież o ulgach i odwołaniach, wreszcie o tem, jakie place należy uważać jako niedostatecznie zabudowane poda rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Robót Publicznych.

Art. 19. Oprócz podatku od lokali i podatku od placów budowlanych do funduszu budowlanego wpływać będą także dotacje ze strony Państwa i gmin oraz spłaty pożyczek, udzielonych przed wejściem w życie niniejszej ustawy z funduszy Skarbu Państwa na cele budowlano-mieszkańciewe.

Pożyczki te będą zamienione na pożyczki długoterminowe z zastosowaniem do nich postanowień niniejszej ustawy.

Art. 20. Zarząd państwowego funduszu rozbudowy miast sprawuje Minister Skarbu, któremu przydana jest jako organ doradczy rada państwowego funduszu rozbudowy miast, złożona z 6 przedstawicieli miast: Warszawy, Lwowa, Krakowa, Poznania, Łodzi i Wilna po jednym z każdego miasta i z 6 przedstawicieli, wybranych przez zarząd Związku Miast Polskich, oraz z jednego delegata Ministerstwa Robót Publicznych.

Art. 21. Dobudowy i nadbudowy, wykończenie rozpoczętych a niezamieszkałych domów, oraz przebudowy, o ile stwarzają nowe lokale mieszkalne, traktuje się w rozumieniu niniejszej ustawy narówni z budową nowych domów.

Art. 22. Ustawa niniejsza nie narusza postanowień szczególnych ustaw, które upoważniają Państwo, gminę lub inne instytucje do żądania wywłaszczenia na pewne specjalne cele, jak na cele kolejowe, budowli wojskowych, wodnych, regulacji ulic i t. p.

Przepisy ustawy o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 70 poz. 462) nie odnoszą się do gruntów, położonych w obrębie miast, których ogólny obszar nie przekracza 23 ha.

Art. 23. Rada Ministrów może na wniosek zarządu miasta, oparty na uchwale rady

miejskiej, rozszerzyć granice administracyjne miasta w obrębie jego sfery interesów, określonej w myśl przepisów o wykonaniu reformy rolnej.

Art. 24. Postanowienia niniejszej ustawy nie naruszają swobody dobrowolnego prawnoprywatnego obrotu ziemią i dobrowolnej parcelacji gruntów w obrębie miast i nie mogą naruszać istniejących planów regulacyjnych.

Do nieruchomości ziemskich, położonych w obrębie miast, których ogólny obszar nie przekracza 23 ha włącznie, rozporządzenie tymczasowe Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r. normujące przenoszenie własności nieruchomości ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 428), jak również austriacki patent cesarski z r. 1915 i rozporządzenie komisariatu Naczelnej Rady Ludowej nie mają zastosowania.

Zezwolenie na parcelacyjny podział wszelkich nieruchomości udzielone nie będzie, jeżeli projekt parcelacyjny nie jest uzgodniony z planem regulacyjnym miasta lub jeżeli obciążająca nieruchomość serwituty nie są prawomocnie zlikwidowane.

Art. 25. Wszelkie pisma, dokumenty, wpisy hipoteczne i czynności prawne, na podstawie ustawy niniejszej dokonane, oraz obligacje mieszkaniowe i listy zastawne towarzystw kredytowych miejskich wolne są od należytości, stempli, podatku od kapitału i rent na lat 15, o ile dotyczą zobowiązań pieniężnych, powstałych na cele budowy domów mieszkalnych, które powstaną w okresie do 31 grudnia 1930 roku.

Ponadto przyznaje się następujące ulgi podatkowe:

- a) zwolnienie dochodów, płynących z domu nowozbudowanego, względnie wykończonego, lub z jego części nowozbudowanej lub wykończonej, od obciążenia podatkiem dochodowym na okres czasu od chwili ukończenia budowy do końca 10-go roku podatkowego po jej ukończeniu;
- b) prawo potrącania z ogólnego dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu, osobom tak fizycznym jak i prawnym, które w okresie 1925 do 1930 r. wybudują domy mieszkalne, kosztów budowy, z wyłączeniem jednak pożyczek, przewidzianych w niniejszej ustawie; potrącenia te mogą być uskutecznione, zależnie od życzenia płatnika, jednorazowo lub najdłużej w ciągu 5-ciu lat, poczynając od roku następnego po ukończeniu budowy.

Art. 26. Zwalnia się od podatku na rzecz gmin miejskich, przewidzianego w art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747), podstawowe materiały budowlane: drzewo, cegłę, dachówkę, wapno, cement, żwir, piasek, żelazo, kamień i szkło.

Art. 27. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i gaśnie z upływem 10 roku od dnia jej ogłoszenia, o ile wcześniej jej moc obowiązująca nie będzie w drodze ustawodawczej przedłużona.

Jednakże na podstawie tej ustawy nabyte prawa i zaciągnięte zobowiązania pozostają w mocy.

Art. 28. Ustawa z dnia 1 sierpnia 1919 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Funduszu Mieszkaniowego (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 424) oraz ustawa z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie rozbudowy miast (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 811) tracą moc z chwilą ogłoszenia niniejszej ustawy.

Art. 29. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Prezydent Rzeczypospolitej: S. Wojciechowski.
Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: W. Grabski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 6. 6. 1925 r.

Starosta: Lipski.

149.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 kwietnia 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych celem wykonania postanowień ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Na mocy art. 6 i 8 powołanej wyżej ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43 poz. 296) oraz art. 9 i 12 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65 poz. 391) zarządza się co następuje:
Do art. 3 i 4 ustawy.

§ 1. Podstawę wymiaru państwowego podatku od nieruchomości względnie ich części, podlegających ustawie z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) — oblicza się w sposób następujący:

Podstawowe komorne miesięczne z czerwca 1924 r. winno być pomnożone przez 3 celem otrzymania podstawowego kwartalnego komornego.

Do stawek procentowych podstawowego komornego, przewidzianych w p. 1 art. 6 powołanej ustawy o ochronie lokatorów, doliczy się 8% w myśl przepisu p. 3 tegoż art. 6 celem ustalenia stawki procentowej podstawowego komornego z końcem roku 1924. Do tej stawki procentowej począwszy od 1 stycznia 1925 r. dodaje się kwartalnie 6.

Np. dla mieszkania, złożonego z 5 pokoi (p. c art. 6 ustawy o ochronie lokatorów) stawka procentowa dla II kwartału 1925 r. będzie stanowić: $15 + 8 + 6 + 6 = 35$; kwartalne podstawowe komorne z roku 1914 wynosiło 300 zł; w związku z tem podstawa wymiaru podatku za II kwartał 1925 r. określi się w kwocie

$\frac{300 \times 35}{100} = 105$ i podatek (12 %) od tej kwoty stanowi $\frac{105 \times 12}{100} = 12$ zł 60 gr.

W taki sam sposób ustala się wartość czynszową nieoddanych w najem nieruchomości lub ich części, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, z wyjątkiem wypadków, określonych w § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 523).

Jeżeli w wypadkach przewidzianych w § 6 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej nieruchomość stanowi własność osób prawnych, wówczas wartość jej może być przyjęta wedle bilansów otwarcia w złotych, sporządzonych zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 542).

§ 2. Podstawę wymiaru państwowego podatku od nieruchomości lub ich części, nie podlegających ustawie o ochronie lokatorów, stanowi rzeczywiste umowne komorne, względnie rzeczywista wartość czynszowa za rok kalendarzowy poprzedzający rok podatkowy.

W razie różnicy między rzeczywistem komornem za ostatni kwartał roku poprzedzającego a komornem przyjętem za podstawę wymiaru podatku za tenże kwartał, podatek należy wymierzyć z uwzględnieniem tej różnicy, przyczem w razie nie otrzymania od właściciela nieruchomości zawiadomienia o zmianie w wysokości komornego (część druga art. 4 ustawy) — rzeczywista wysokość komornego winna być ustalona w drodze dochodzeń.

§ 3. Począwszy od dnia 1 stycznia 1926 r. przepisy ustawy o ochronie lokatorów nie mają zastosowania do budynków fabrycznych i pomieszczeń w takich budynkach wynajętych wraz z urządzeniem pędni na wykonywanie przemysłu przy użyciu siły mechanicznej; nie dotyczy to jednak pracowni rzemieślniczych.

Do art. 5 i 6 ustawy.

§ 4. Niezwłocznie po ukończeniu wymiaru podatku winna władza wymiarowa rozesłać płatnikom nakazy płatnicze, w których należy podać podstawę wymiaru, wysokość podatku i terminy płatności oraz objaśnienie o przysługującym płatnikowi prawie wniesienia odwołania.

Rozesłanie nakazów płatniczych na państwowy podatek od nieruchomości winno być ukończone do 31 marca każdego roku podatkowego, przyczem nakazy płatnicze na podatek za rok 1925 mają być rozesłane najpóźniej do dnia 30 czerwca 1925 r.

§ 5. Podatek wymierzony należy wpłacić w ustawowych terminach do kasy właściwej władzy wymiarowej (magistratu, względnie wydziału powiatowego). Należność za I kwartał 1925 r. winna być uiszczona w miesiącu lipcu 1925 r.

Kwoty podatku nieuiszczone z winy płatnika w przepisanych terminach płatności stają się zaległością, która będzie ściągana przymusowo z karami za zwłokę w wysokości 4% miesięcznie oraz kosztami egzekucyjnymi, określonymi w usta-

wie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 721).

Z sumy wpłaconej pokrywa się przede wszystkim karę za zwłokę i ewentualne koszty egzekucji, a następnie zaległość podatku.

§ 6. Magistraty (zarządy gmin miejskich) i wydziały powiatowe winny założyć i prowadzić księgi biercze państwowego podatku od nieruchomości według ustanowionego wzoru.

§ 7. Naczelnicy urzędów skarbowych, wzgl. urzędnicy delegowani przez władzę skarbową, dokonywać będą przynajmniej raz na rok, oprócz kontroli przewidzianej w § 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 523), także kontrolę całej akcji wymiarowej magistratów (zarządów gmin miejskich) i wydziałów powiatowych.

Do części ostatniej art. 4 ustawy.

§ 8. Grzywny i kary pieniężne, określone w każdorazowo obowiązujących przepisach o państwowym podatku dochodowym, przewidziane za niezłożenie zeznania o dochodzie, względnie podanie w niem świadomie nieprawdziwych danych, nakładają właściwe władze wymiarowe (magistraty i wydziały powiatowe).

Od orzeczeń, skazujących na grzywnę za niezłożenie zawiadomienia o zmianie komornego, można wnieść odwołanie w terminie 28-dniowym od dnia doręczenia orzeczenia za pośrednictwem władzy wymiarowej do izby skarbowej, która rozstrzyga ostatecznie.

§ 9. Wykonanie orzeczeń o grzywnach, o których mowa w § 8 niniejszego rozporządzenia, odracza się aż do rozstrzygnięcia wniesionego odwołania. Grzywny te, w razie niemożności ich ściągnięcia, nie mogą być zamienione na karę pozbawienia wolności.

Natomiast, jeżeli kara pieniężna nałożona za podanie świadomie nieprawdziwych danych (§ 8 niniejszego rozporządzenia) nie zostanie uiszczona dobrowolnie w ciągu 4 tygodni od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia, wówczas właściwa władza wymiarowa przekazuje sprawę właściwemu sądowi, o czym należy uprzedzić obwinionego równocześnie z zakomunikowaniem mu orzeczenia o karze pieniężnej.

Do art. 7 ustawy.

§ 10. Płatnicy państwowego podatku od nieruchomości miejskich oraz od budynków wiejskich, nie będący w stanie wskutek krytycznego położenia ekonomicznego uiścić w terminie przypadających od nich należności podatkowych, mogą zwracać się do właściwych władz wymiarowych (magistratów i wydziałów powiatowych) z prośbą o odroczenie lub rozłożenie na raty należnego podatku.

Wszystkie takie podania władza wymiarowa bada celem niewątpliwego stwierdzenia niemożności uiszczania podatku, a następnie rozważa konieczność zastosowania tych ulg, o które płatnicy proszą bądź zarządza sama odroczenie, względnie rozłożenie na raty spłaty należności, bądź też występuje w tej sprawie z wnioskiem do właściwej izby skarbowej, kierując się przepisami zawartymi w § 11 niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Władze wymiarowe władne są decydować o odroczeniu terminu płatności i rozłożeniu na raty należności podatkowej na czas nie dłuższy, niż 3 miesiące, a to:

1) magistrat m. st. Warszawy — do wysokości 1000 zł podatku,

2) magistraty m. Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania, Wilna i Bydgoszczy — do 500 zł podatku,

3) magistraty (zarządy gmin miejskich) innych miast i wydziały powiatowe — do 200 zł podatku.

§ 12. Gdy prośba dotyczy odroczenia lub rozłożenia na raty należności podatkowej w kwotach wyższych lub na czas dłuższy, niż wskazano w § 11, władza wymiarowa występuje z odpowiednim wnioskiem do izby skarbowej.

Izba skarbowa może decydować sama o odroczeniu lub rozłożeniu na raty należności podatkowej do wysokości 1000 zł na czas nie dłuższy, niż jeden rok.

§ 13. O odroczeniach podatku lub rozłożeniach na raty w kwotach wyższych i na czas dłuższy, niż wskazano w §§ 11 i 12 niniejszego rozporządzenia, decyduje Ministerstwo Skarbu.

Od odroczonego lub rozłożonego na raty kwot podatku pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

§ 14. Formularze druków potrzebne do wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich na lata 1925 do 1928, a mianowicie: a) formularz dla ustalenia podstaw wymiaru podatku — arkusz wymiarowy, b) formularz ksiąg bierczych i c) na nakazy płatnicze — otrzymują magistraty (zarządy gmin miejskich) i wydziały powiatowe od Ministerstwa Skarbu — według załączonych wzorów Nr. 1, 2 i 4.

Natomiast dziennik przychodu na powyższy podatek magistraty oraz wydziały powiatowe przygotowują na koszt własny i prowadzą podług wzoru Nr. 3 dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

Upoważnia się magistraty do zmiany w po rozumieniu z izbą skarbową wymienionych wyżej formularzy stosownie do potrzeb miejscowych.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: W. Grabski

Minister Spraw Wewnętrznych: Ratajski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 6. 6. 1925 r.

Starosta: Lipski.

150.

Rozporządzenie Ministrów: Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych

z dnia 20 maja 1925 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 26-go czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 24 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r., regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 611), otrzymuje brzmienie następujące:

„Każdą osobą, jeżdżącą na rowerze po drogach publicznych, winna zaopatrzyć się w imienną kartę rowerową, wydawaną według załączonego wzoru: w województwach poznańskim i pomorskim przez miejscową władzę policyjną, a w innych województwach przez władze administracyjne I instancji, które w miastach mogą wydawanie tych kart powierzyć magistratom za ich zgodą.

Karty rowerowe mogą być wydawane na prośbę, lecz przed ich wydaniem, a po stwierdzeniu tożsamości petenta, winien urząd, wydający kartę przekonać się, że proszący jest obywatel, zawartymi w dziale III rozporządzenia z dnia 26 czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 611) i w dziale F. rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1922 r. o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 587).

Kartę powyższą winni używający rowerów na drogach publicznych mieć przy sobie okazywać na każde żądanie zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji państwowej i urzędów gminnych.

§ 2. Urzędy wydające karty rowerowe obowiązane są prowadzić ich ścisłą ewidencję.

§ 3. Tytułem zwrotu kosztów, związanych z wydawaniem kart rowerowych, winien otrzymujący ją uiścić opłatę w wysokości 1 zł.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:

Rybczyński.

Minister Spraw Wewnętrznych: Ratajski.

Załącznik.

WZÓR KARTY ROWEROWEJ.

Wymiary 10×5 ctm. na twardym niebieskim papierze.

Województwo

Powiat

(Władza wydająca)

Karta rowerowa Nr......

wydana, urodzonemu

w dn....., zamieszkałemu

w na prawo jazdy na rowerze po drogach publicznych Rzeczypospolitej Polskiej.

M. P. (Podpis władzy)

(miejsce i data).

Ważna na rok 192 przy jednoczesnem okazaniu dowodu stwierdzającego tożsamość osoby.

(Na odwołanie)

Ważność karty prolongowano na rok 192.....

M. P. (Podpis władzy)

(miejsce i data).

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 6. 6. 1925 r.

Starosta: Lipski.

151.

Ogłoszenie wójtostwa obwodu dębogórskiego.

Unieważniam zagubiony wykaz osobisty nr. 185, wystawiony dnia 20. 4. 25 r. dla Rozalji Sojke z Rewy, urodz. dnia 24. 9. 1905 r.

W razie znalezienia należy go oddać w tujejszem biurze.

Mechelinki, dnia 20 maja 1925 r.

Gruenwald, wójt.

152.

Obwieszczenie

dotyczy ustanowienia pomocniczej siły policji łowieckiej w Piaśnicy.

W uzupełnieniu ogłoszenia mego z dnia 24 lipca 1924 r. (Orędownik Powiatowy nr. 46. poz. 371 rok 24) dot. ustanowienia na powiat pucki pom. sił policji łowieckiej podaję do wiadomości ogólnej, że zamianowałem p. Bronisława Łepkę, pomocnika leśnego z Piaśnicy, pom. siłą policji łowieckiej na powiat pucki.

Puck, dnia 3. 6. 1925 r.

Starosta: Lipski.

OGŁOSZENIA.

Ubezpieczenia ziemiopłodów od gradobicia

przyjmuje na nadzwyczaj korzystnych warunkach

„VESTA“

Oddział Pomorski Grudziądz

Plac 23 stycznia nr. 10.

Telefon 83.

Telefon 83.

Ostateczny termin nadsyłania wniosków 20 czerwiec.

Chcesz sprzątnąć zboże bez przeszkody, kup żniwiarkę oryg. amer. Massey-Harris nr. 4. w najnowszym, ulepszonym, nadzwyczaj silnym wykonaniu.

Wszędzie do nabycia.

Generalna reprezentacja:

Związkowa Centrala Maszyn Tow. Akc., Poznań, ul. Wjazdowa 9.